

Hachbold Fanni 7.c

A fa meséi

Egy nyári délután volt. Kint a réten állt egy fa. Csak úgy álldogált. A szél lebegtette leveleit, a nap melengette arcát, míg a kis mókusok ágain pihentek. Kedvelte minden erdőlakó, a kedves, idős fát. De a legjobban, a gyerekek szerették őt. Szabadidejükben meglátogatták. Olyankor a fa egy mesével készült nekik.

Mivel már több száz éve itt áll, így volt mit mesélnie. Mesélhetett a virágokról, az állatokról, de még az időjárásról is, a gyerekek mindig örömmel hallgatták végig.

Ezúttal is érdekes mesével készült. Már csak meg kellett várnia, hogy megérkezzen a fiatal közönsége.

Nem sok idő elteltével, egy egész csapatnyi gyerek bukkant fel az erdő mélyéről, s majd' hasra esve szaladtak tovább a fához. Elsőként Betti ért oda, majd gyorsan leült a földre, hogy tökéletes rálátása legyen a fára. Őt követték Dani, Zsófi, Judit és Bence. Mikor mind az öten helyet foglaltak, akkor a fa belekezdett a mesébe.

- Egyszer régen, még csemetekoromban még idejárt egy ember. Nem tudtam, miért jár ide, de kételkedtem abban, hogy jó ember. – kezdte. – Általában zöld ruhában jött, nehogy észrevegyék. Sosem értettem mi mindent hoz magával, abban a nagy táskában. Besétált az erdőbe, majd nemsokára kijött. Gyalog jött és ment. Én egészen addig nem láttam közelebből, amíg egyszer közelebb nem jött. Elővett egy kis házat, majd az egyik ágamra akasztotta. Beleszórt valamit, aztán mosolyogva elment. Ez után a madarak sokszor odajöttek hozzám, és beültek a házikóba. Utána az ember is kijárt hozzám mindig. Rájöttem, hogy egy igazán kedves ember ő.

- Ő volt Zsolti bácsi? A vadőr? – kérdezte Zsófi.

- Hát, majdnem. – nevetett fel a fa, amitől szegény mókusok kis híján leestek.

- Ne légy buta, Zsófi! – mondta Bence. – Ez nagyon régen volt. Szerintem Zsolti bácsi nagypapája volt akkor a vadőr.

- Ami azt illeti, Zsolti bácsi dédpapája volt a vadőr. – mondta a fa.

- Az ük- ük- ük- ükapám ismerte őt. – ugrott fel a mókus, majd leszaladt a fa törzsén. – Mindig hozott nekünk élelmet. Kedves ember volt.

- Tényleg? – nézett nagyot Betti.

- Igen. – válaszolta büszkén, az összesen 30 cm-es kis állat.

A gyerekeket teljesen lefoglalta a mókus, de a fa nem bánta, hogy nem vele foglalkoztak. Figyelte, amint a mókus mutatványozott a gyerekek előtt, ezzel teljesen ámulatba ejtve őket. Észre sem vették, de jött valaki. Ez a valaki nem más, mint Zsolti bácsi, a vadőr volt.

- Sziasztok gyerekek! – mondta. A mókus odaszaladt, és felugrott a vállára. Zsolti bácsi felnevetett, majd megsimogatta a mókust. – Hát ti mit csináltok itt?

- Hallgatjuk, amit a fa mesél. – mondta Dani.

- Mit mesél? – kérdezte, s letette a mókust.

- Arról, amikor először járt vadőr az erdőben. – mondta lelkesen Zsófi.

- Az egy érdekes történet. Én is sokszor hallottam. – mosolyodott el, belegondolva, mennyi történetet hallgatott végig, s mi mindent tanult az idős fától.